

Resolusjon

LVKs regionmøte 28.-29. januar 2010 for medlemskommuner i Hordaland og Sogn og Fjordane vedtok følgende enstemmige uttale:

MAKSIMUMSVERDIEN FOR EIENDOMSSKATT PÅ KRAFTVERK MÅ FJERNES!

Dereguleringen av kraftmarkedet på 90-tallet førte til et midlertidig fall i markedsprisene på elektrisk kraft. Med disse markedspriser som nytt takseringsgrunnlag ville eiendomsskatten til kommunene bli halvert, og Stortinget innførte derfor i 2001 en *minimumsverdi* i eiendomsskattetakseringen for å unngå et utilsiktet skattebortfall. Stortinget vedtok i 2003 en såkalt *maksimumsverdi* for at kraftforetakene "(...) i perioder med høy lønnsomhet i større grad " får igjen" det de taper i perioder med lav lønnsomhet", jf St.prp. 1 2003-2004 s 57.

Kraftmarkedet er i dag et modent marked med markedsbasert prisdannelse, og dette - sammen med innføringen av CO2-kvoter - har ført til at kraftprisene fra 2003 ligger på et nivå over det dobbelte av det prisnivået som gjaldt ved innføringen av nye eiendomsskatteregler i 2000. Innføringen av grønne sertifikater fra 2012 vil forsterke dette. Snart har alle kraftproduksjonsanlegg i følge Sentralskattekontoret passert maksimumsverdien på 2,35 kr/KWh, og knapt noen anlegg ligger under minimumsverdien. Utbyggingskostnadene for nye kraftanlegg ligger langt over maksverdien. Ingen andre eiendomsskatteobjekter har maks- og minimumsverdier. Tiden har løpt fra maks- og minimumsverdiene på vannkraftanlegg.

Mens eierne av kraftanleggene øker sine overskudd i takt med høyere kraftpriser, fører maksimumsverdien til at eiendomsskatten er omgjort til en fast avgift med en stadig synkende realverdi for vertskommunene. Dette er i strid med grunnlaget for eiendomsskatt på kraftanlegg, som skal være omsetningsverdien.

Et viktig element i klimapolitikken er økt vannkraftutbygging, og EUs fornybardirektiv vil forsterke kravet til mer vannkraft i Norge. Kraftkommunene i Hordaland og Sogn og Fjordane har historisk stilt sine vassdragsressurser til rådighet for storsamfunnet, og de samme kommuner er beredt til å yte ytterligere bidrag i klima- og fornybarpolitikken. Det er bred politisk enighet om at distriktene i størst mulig grad skal utnytte egne næringsgrunnlag til lokal verdiskaping. For kraftkommunene er vassdragsressursene det mest verdifulle næringsgrunnlaget, og kommunene har gjennom all tid mottatt en rimelig andel av verdiskapingen gjennom vannkraftproduksjon. Med dagens regelverk er denne tradisjonen brutt. En videreføring av maksimumsverdien vil frata kommunene det viktigste insentivet for å avstå ytterligere vassdragsressurser, og dermed skape store barrierer for en gjennomføring av klima- og fornybarpolitikken.

Vannkraftanleggene er i hovedsak eid av bykommuner, staten og noen fylkeskommuner. Den økte verdien av norsk vannkraft har gitt eierne en markant økning i inntektene, mens kraftkommunenes inntekter i form av naturressursskatt og eiendomsskatt hvert år synker i verdi. Dette er urimelig. En fjerning av maksimumsverdien vil gjenopprette kommunenes rett til en forholdsmessig andel av verdiskapingen.